

U-DUUR

Tartu Ülikooli Akadeemilise Naiskoori häälekandja

Aasta tähtsündmus TÜ 375 juubeli kulminatsioon Gustavi Gala läbi koorilaulja silmade.

Aastal 2007 oleme me viibinud ühtlasi edukalt nii alati armsas 232-s kui ka Leedu televisioonis, Toscana vinoteekides, erinevatel kontsertlavadele Tartus, Pärnus, Tallinnas, Põltsamaal, Arezzos. On tehtud rasket tööd, et m-i helisema saada ja vokaale õige koha peale nihutada, selle vahele ka pidutsetud koos meie paljude sõpruskooridega. Hoolimata sellest, et meie laul võib mõnedel eredatel hetkedel kõlvata mammutite suretamiseks, on meil koos tegelikult ikkagi eelkõige lõbus ja huvitav olnud. Sedapuhku juba viies U-duur võtabki kokku selle, mille kõigega viimasel ajal hakkama on saadud.

Ostan, müün ja kahetsen

- **Ostan** nahavärvi **sukkpüksid** ja nr. 40 kinnised mustad kingad. Esinemiste puhuks. (Juta)
- **Müüa** poolik **helihark**. Hind soodne. (Mae)
- **Ostan** valged **põlvikud**, mis on läbi käinud ja üle elanud vähemalt 10 laulupidu. Maksan hästi. (Kati)
- **Müüa** soodsa hinnaga hallikat värvi nr. 37 **sporditossud** Nike Air. Vinge mudel, vetruv tald. (Leena)
- **Ostame** sisse pool tonni I **sopranit**. Maksame sularahas. Helistada peale proovi. (Pille)
- **Vahetan** oma vanad hõbedased **suusad** libedamate vastu. Minu Visud on aastal 2005 vaevaliselt läbi sõitnud Tartu maratoni 31 km. (Airi)

Metsikud naised

Helene Urva, II sopran

Mu hea tuttav geograaf V. Hansen meenutas ülikooliaegu: „Sel (Naiskooril) oli ja ma loodan, et on hea kuulsus. Meenuvad mitmed spontaansed esinemised kenade neidude poolt sirellõhnastel kevadöödel Toomemäel või ühikate naabruses.“ Ühe Põhjala seltsi meesliikmega Zavoodis vesteldes kuulsin säärast tarkusetera: „Sa oskad nii ilusti laulda, et Sa ei peagi korpi minema...“ Samas teevad

mõned korporandid sõbralik-haletsevat nägu kui kuulevad, et ma mitte Isamaa tütar pole vaid pelgalt koorilaulja. Eelkirjutatust võib järeldada, et kuigi keskmine Naiskoori laulja on ilusam ja osavam kui keskmine muud moodi organiseerunud tudeng ning Naiskoor seob meid endaga rohkem ühte kui lilleside isamaaga, ei peeta TÜAN-i oluliseks organiseerumiseks. Ei tea, kas muusika on võrreldes tseremoniaalse teklite austamisega nii mitte-akadeemiline tegevus, et ei lähe arvesse? Kuidagi raske on end „metsikuks,“ organiseerumata tudengiks pidada.

Peab tunnistama, et Naiskoor oli minule seoses Tartu õppima tulemisega ainuke kindel asi. Kodus asju pakkides ei teadnud ma täpselt, kuhu elama asun, kuid tsiteerides ennast Tartu Linnalehe 6. septembri numbrist (2006): „Muusikaarmastaja Helene aga kavatseb astuda Naiskoori“ (2 nädalat pärast seda julget sõnavõttu tulingi katsetele). Siinkohal paneksingi ette, et me peaksime inimestele (eriti paadunud korporantidele) tihemini meelde tuletama, et oleme Naiskoorist ning et meie naised pole mingid tavalised metsikud. Kõik ikka selle nimel, et värsked lauluhäälega tudengineid esmalt meie katsetele ja alles seejärel korpide tutvumisõhtutele küpsiseid mugima lähaksid.

Nõuandenurk

Kui oled meeltesegaduses oma rahvariided pesumasinasse pistnud ning valge puuvillavooder, pihik ning kuldkollane heegeldatud äärepits on muundunud roosaks, oled tõelise jama kokku keeranud. Psühholoogilist tuge ja praktilisi nõuandeid teemal „Mis saab Su elust edasi?“ jagab kogenuid Tiit.

Kui oled jõulueel (Ohohooo!) 10 kilogrammi juurde võtnud (loe: rasva kogunud) ning esinemisriided ei taha enam selga mahtuda, siis uusi riideid Sulle EI ANTA! Mõned nipid, mida ette võtta:

- Kasuta lauldes kõiki oma lihaseid ehk treeni igal võimalusel.
- Käi proovis alati jalgsi
- Kui lahtilaulmisel pole parasjagu Sinu kord, seisa alati ikkagi püsti.
- Ära istu jalg üle põlve, tekib tselluliit.
- Too alati teistele kooriproovi kommi või kooki. Kasvata iseloomu ja ära ise võta.
- Lahtilaulmisele eelnevad harjutused soorita alati spordirõivastuses. Võimalusel kasuta ka hantleid ning määsi keha toidukillesse.
- Kui parasjagu laulab teine häälerühm pinguta reie-, tuhara- ning kõhulihaseid.
- Pärast proovi käi põlvetöstes läbi kõik pingivahed ja vaata ega keegi ei ole midagi maha unustanud.
- Paku alati Tehnilisele abi võtmete viimisel-toomisel.
- Mine kooriproovi alati varem kohale ning paku Noodikappurile abi nootide üles-alla-paremale-vasemale paigutamisel. Kui ta ütleb, et pole vaja, liiguta noodikaste tolmuvõtmise eesmärgil.
- Ütle igal võimalusel dirigendile, et laulame püsti seistes.
- Käi üliaktiivselt häält seadmas ning ette laulmas. Treppidest liigu alati põlvetöstejooksus.

TEGIJAD

Kelle pää om pakul: Laura Mähar, Helene Urva; **Abikäed:** Pille Säälük, Ingrid Maasi, Kristi Kuningas, Reet Kivisild, Anneli Soomre, Kirsi Masso, Maarja Ülper, Liina Ristoja, Viviane Kallaste, Airi Liiva, Aet Ristmägi, Leena Rappu, Ülle Lehtmäe, Tiina Sarjas.

Naiskoori uus nägu

I sopran oma kevadises hiilguses Itaalias.

Anneli Soomre, I alt

Naiskooris on aastakümnete vältel laulnud sadu erinevaid naisi, siiski on naiskoor esinedes alati saavutanud ühtse terviku nagu erinevatest tükkidest kokku pandud ilupilt. Selles on läbi aegade rolli mänginud ka esinemisriietus.

Kui mina 2004. aastal naiskoori astusin ja meile jõulupeoks esinemisriideid jagati, tundus, nagu oleks riided kõik ühe mõõdu järgi tehtud, loomulikult kõige suurema järgi. Tegemist oli siidikostüümiga, mis valmistati naiskoorile 1995. aasta 50. juubeliks. Riiete rohke avarus oli väga funktsionaalne – neid sai selga sobitada väga erinevates mõõtudes tütarlastele. Nende miinuseks aga oli suur kortsuvus ja tihti tuli riieturiil laul-

jatele näpuga näidata, et miks kodune triikimistöo tegemata on.

Mõte uue kostüümi õmblemisest tärkas juba paar aastat tagasi ning leidis väljundi 2006. aasta sügisel. Sel aastal sai minust koori riietur. Milliseks pidi uus kostüüm kujunema, seda ei teadnud alguses keegi, aga uuendust oli vaja ja midagi hoopis teistsugust. Kuskilt pidi idee tulema ja tuligi – naiskoori riietelaos olid aastaid seisnud

“Oli ka neid, kes andsid liiga väiksed mõõdud, lootes end veelgi peenemaks teha.”

vanad nahast rõhud, millel ripuvad metallist kaunistused. Kuna rõhud olid nii naturaalsed ja meenutasid veidi setumaa sõlgede juurde kuuluvaid ripatseid, pidi selle juurde kuuluv kostüüm olema väga naturaalne, rõhutama noorte naiste ilusaid figuure.

Seetõttu pöördusime moekunstnik Reet Ausi poole, kes oma loomingus kasutab loodulähedasi materjale ja kauneid motive.

Niisiis koosnes naiskoori uus kostüüm valgest pitsi ja voltidega kaunistatud pluusist, kreemikast maani seelikust ning rõhust, mis erinevalt vanast siidikostüümist tõi esile tüdrukute peene piha. Kostüümid valmistati kõigile individuaalselt tema mõõtude järgi. Oli ka neid kes andsid liiga väiksed mõõdud, lootes end veelgi peenemaks teha. Lõpptulemus oli ikka see, et neile tehti uus kostüüm. Kokkuvõttes sai uus kostüüm ilus ning tüdrukud laval kui inglid. Riietus sobib ka naiskoori olemusega olla aus, puhaste mõtetega ja naiselik.

Y-Faktor

Meenutusi kohtumistelt kosilaskooridega

Ausalt öeldes läksime hooajale vastu üsna ettevaatlikult. Miks? Sest Y-faktori süül oli (nüüdseks ajutiseks osutunud) väljangevus koori ridadest rasedusele järgneva hõivatusega järelkasvu eest hoolitsemise tõttu märgatav, et mitte öelda märkimisväärne. Seega tundus iga meestega planeeritud üritus puhta vene ruletina. Kuid ega ükski traditsiooniline ettevõtmine sellepärast ometi ära ei jää, et elu mõte elu ise ju ongi.

TTÜ AM lähenemiskatsed Taevaskojas

Üritused olid ikka nende nägu ja tegu, kes neid korraldasid ja neist osa võtsid. Kronoloogilisest taustsüsteemist juhindudes peaks alustama suusalaagrist. Uhh, Tallinn, mu Tallinn, sa Eesti Muusika Karika võitnud koori linn! Mh, mehed kui metsapullid! Näha oli nii vanemaid-kavalamaid kui nooremaid ja jõulisemaid isendeid. Mõned ürgtarvad olid ka kohal. Ürituse läbivaks teemaks oli seekord metsarahvas ja nende tegemised – urr! Metsaelukad said seada oma saba ja sarvi karao-kes, limbotantsus, iidse lumesõjakunsti, naiselike ja mehe- like tootemisammaste püstitamises, ninaesise muretsemises ja selle töötlemises, vastastikusel seljapesemises (see täide otsimine on primaatidel ülioluline sotsiaalse hierarhia ja heade suhete hoidmise vorm, tehakse ka siis, kui täisid seljas pole) ja suusatamises-uisutamises ikka ka. Ilm oli pehme, suusk lippas kui jännes ja võitsid sport ja sõprus, nagu koorirahval kombeks.

Hea hambumus on tõulooma tunnus, sellega üritasimegi Tallinna mehi võluda.

Tormine deit Revaliaga

Revalia kammermeeskoori noormehed sattusid naiskooriga sõbrustama vist aastal 2003. Tutvuse algus oli tormiline, kuid praeguseks on lained vaibumas. Noh, et kord taas tõusta, mis muud. Seekordse ürituse toimumispaigaks räägiti ära allkirjutanu sugulase maamaja Hara külas. Mere kaldal. Loksa tuled taamal veiklemas. Ma kardan, et nii mõnelegi mehele oli see üritus vägagi meelde jääv. Sest kas saab unustada seda, kui kohale jõudes ja tuppa astudes tervitab sind kaunis neid LM su ette põlvili langedes, hüüdes kirglikult ja vastuvaidlemist välistavalt: „Ma tahan saada sinuga kaheksa last!!!“ Eks Pipenberg kogus end õhtu jooksul, kuid meeste hinged on õrnad... Ilm oli veebruaripäikeseline ja lumine, majaperemehe juhatamisel käisid naised ka teisi kohalikke mehi kaemas (laulupoisid jäid end teravaist elamusist õllega paadikuuri juurde kosutama), mis lõppes sellega, et Aiaotsa Enn, kellega tehti kalakaupa, andis lõkerdavatele noortele naisterahvastele lisaks kaladele kolmeliitri purgi ülimateitsvat kodust õunaveini. Tagasitee piki mereranda läks väga ruttu ja meeolukalt, mõni rannakivi oli väga libe, aga kõik jäid ellu. /---/ Majaperemehe ülihoovuse tõttu juhtus tegelikult ka üks natuke soovimatu intsident, analoogiat võib tuua ühega Agu Sihvka lugudest, kus üheks tegelaseks majandusjuhataja auto, ja vanasõnaga, kus hooletus ees, seal õnnetus taga. Siiski sekundeeris sellele vahejuhtumile kokkuvõtteks vana-sõna „lõpp hea, kõik hea“. Õhtu möödus rõõmsas tantsus ja jutuhoos ning järgmisel hommikul, kui kõht oli täis ja pea jälle tühi (eranditega), mindi kaema talvist mereranda, Purekkari neeme ja Loksa tontlikke, otse mässava mere kaldale püstitatud sõjaväerajatisi. Luiged jäiste kivide vahel loksumas ja kuulipildujapesad möödakäijaid luuramas. Karge ja tuuline oli see põhjarannik! Aga läbi sai seegi üritus ning meie vapper, lõpuni vastu pidanud naiste ekipaaž Leenaga roolis veeres naerukrampide saatel Tartusse tagasi. Ettevaatust, ohtlik veos! Ei saa parata, et kehakaal on naiste elus olulisim jututeema. Nälg tekita lausa. Purksibaaripeatus tehti Jõgeval.

Ülesvõtte ühest varasemast kohtingust, kui muru veel rohelisem ja taevast sinisem oli...

Kas need ongi meie šarmantsed rootsi kosilased? Ei siiski ainult meie oma Tartu mehed...

Kosilased üle mere: Åbo Akadeemia meeskoor Brahe Djäknar

Oleme jõudnud välismaalaste juurde, soome-rootslaste manu nimelt. Kes võtsid ette Tartu turnee enne oma suurt juubelit ja paraku otse meie kuumade aprillilõpusündmuste keskel. Ma arvan, et nende koori ajaloo üks parimaid ajastusi oli see, kui nad vahetult enne mitmepäevase alkoholimüügikeelu jõustumist jõudsid osta Tartu Maksimarketist N kasti õlut oma kodusteks juubelipidustusteks. Kuid diskoteemaline pidu (kuld, kard, mürkrohelistel silmalaud, eurovisioon ja etteasted gruppides, pikk õllesaba) toimus pärast natuke publikuvaest, kuid igas mõttes ülinauditavat aulakontserti korporatsioon Ugala konvendihoones. Vahva pidu oli, kuid mulle tundub, et nende soome-rootsi poiste esivahem oli hingelt hoopis eestlane, sest läbivaks teemaks noormeeste hulgas oli tol õhtul deviis „Aitab tantsust, hakkame laulma!” Ai, ja kui seda tehakse noorikute ette põlvili laskudes ja silma vaadates, mida on naistel sellele vastu panna, ah? Üheks kirjeldamatuks vedelikuks lele vastu süda, mis muud. Kardetavasti oli neid pilvedele viidud neidusid rohkem kui ainult esimene alt AS. Järgmisel sügisel läheme Soome;).

Väsimatu kavalier TAM. Piraadilaager.

Juuni alguses sõitsime Tartu Akadeemilise Meeskooriga Värskas külla metsa, Luige metsamajja, piraadilaagrisse. Luiki seal ei olnud, küll aga piraate, nii suuri kui Kalevipoeg, väikseid kui karupoeg kui ka kavalaid kui vana indiaanlane. Suvi oli peaaegu käes ja see ajas nii mõnelgi mees- kui naispiraadil vere vemmeldama. Eks üks mehine saun (paketi järve sooja veega!!!), vardasse aetud metsiku looma kints (rakvere grillvorst, juustuga) ning ega see ei loe! Järgmine päev oli ka veel täiesti metsikute üritustega sisustatud – nimelt heiskas purjed kolm kummist piraadilaeva, üks neist täpsemalt küll koka vana särgi (Areti püksid), esimest korda ekvaatorit ületavad jungad tõmmati kiilu alt läbi (mõni ei tulnudki paati tagasi, mis teha, Kalevipoegade värk, järve ka just sügav polnud...) ja sõit viis ATP jõul teispoole järve, Värskas vabaõhumuuseumi, kus me ammuste aegade elu-olu kaesime. Ja laulu tegime, giidile tänutäheks ja rahustuseks, et me siiski päris keskaegsest Portugalist pole. Aret seda muljet küll murda ei suutnud, kuid võib-olla sai vabaõhumuuseumi koer teda nähes valgustuse osaliseks ja ei haugu enam kunagi ühegi külalise peale.

Pean ütleva, et esivanemate kultuuriga tutvumine läks mõnele piraadile väga hinge ja see lõppes sellega, et muuseumist tagasi tulles tundsin Viksi Liina ja Ristnagi Aedaga ületamatut soovi veel vaimu harida. Nii seadsimegi sammud Värskasse ja olime publikuks Värskas valla 15. aastapäeva pidustustel kohalikus rahvamajas. Leelokoorid, pidukõned... Aet jäi tukkuma. Jõudsin parajal ajal tagasi röövlipraadi küpsetas ja maadlusest veriseid võtnud sumomaadluses ja nüüd rahulolevalt röövlipraadi küpsetas ja maadlusest veriseid külgi ravitses (pillimängijad mehed ju küüsi ei löika). Saun pandi jälle kütte, kork keerati maha ja röövlipäev tegi tantsumuusikat. Ehk siis kõike just nii palju ja mitte rohkem, et pühapäeva hommikuks olid kõik röövimisest väsinud. Sarvi autokumm oli salapäraselt tühjenenud, purjetamisest oli mõnel tekkinud südamepööritus, Aare oli leitud ja taas kaotatud. Seega - ülim aeg oli tagasi igapäevaellu pöörduda.

Sportlik ühiskohting Mustamäel

Korvpalliüritus ei olegi tegelikult üritus kosilaskooridega. Mehed teevad seal tõsise näo ja higise seljaga sporti ning naistel on enamasti üsna raske valida, kelle poolt olla. „Tema on ju Tartust... aga Tema ja Tema jälle Tallinnast... Ja siis veel need Tallinna naised ka siin... Ja Ööbikud ka... No nii ei tule ju midagi välja!!!” Aga võitis JÄLLE sport ning ka kolme koori naised said lisaks meestele omavahel mõõtu võtta – noh, kord Vestmann all ja Piibeleht peal, siis jälle vastupidi. Suveks said saledaks nii mehed kui naised ja laulukoor on sel hooajal praeguse seisuga 2. Pigem hundist mitte rääkida.

Tõestus, et lisaks diafragmale, kopsudele ja miimilistele lihastele suudab õige koorilaulik vabalt ka spagaati visata.

Muiga, muiga, ükskord te laulate kõik Inseneride Meeskooris!

Vanus on vaid number – Õigeks Valikuks osutus sel õhtul Inseneride Meeskoor

Karussell viis meid kuu möödudes jälle pealinna rahvaga kohtuma. Eelmisel aastal soojendati üles suhted kosilaskooriga, kellega üheksakümne aastase käidi koos Itaalias konkursil. Sellest reisis räägib rahvaluule juba aastaid müüdiks muundunud lugusid, kuid elame me ju ikka olevikus ja toleaegseist lauluneitsitest olid kevadel meie ridades veel vaid Ülle Lehtmäe ja Tiina Sarjas. Inseneride meeskooril ehk endistel EKE-katel, sest nemad meile surematu Ants Üleoja juhtimisel külla tulidki, oli Itaalia mäletajaid – seal käinuid kordi rohkem. Nüüd vaatas neile vastu koor, mille laulja keskmine iga on 23,4 ja lauljastaažil sellel 23,4-aastaselt neil keskmiselt 3,56 aastat (pidage meeles, keskmine väärtus ei ole väga representatiivne, aga mediaani ei ole poliitiliselt korrektne öelda). Aga tantsupidu pärast kontserti oli neile tühistele asjaoludele vaatamata selline, mis andis silmad ette nii soome-rootslastele kui, mis seal salata, nii mõnelegi kodumaisele meeskoorile. Tü ajaloo muuseumi valge saali põrand oli kogu õhtu keerutavaid paare täis ja ma ütleks isegi, et hoolimata noorusest jäid Tartu neiud Tallinna härradele tehnilistes nüanssides alla. Kingad lendasid jalgade otsast liigsti tihti. Nii et eelnenud kontserdil kõlanud laulusõnad „...oh taevas, kuidas oleksime koos, kui üks on puhkev, teine närbu roos”, annab tegelikust olukorrast pisut nihkes pildi.

Mida kõike annab teha koorist vabal ajal?

Madli ja Maarja, kes loodab lähemas tulevikus taas aega Tartusse naisteasju ajama tulla.

*Maarja Ülper, I sopran
beebipuhkusel*

Alustada tuleb klassikast, naiskooriklassikast. Aastaid tagasi, kui tsellulliit reiel oli oluliselt õhem ja häälgigi kõrgem, juhtusin pealtnägijaks ja –kuuljaks üsnagi uskumatule loole.

Laululaagri teine päev oli juba pooles vinnas, kui üks austet kooriõde sõudis Vaike juurde ning sõnas, et ta peab ära minema. Kui Vaike selle peale puuris, mis sellist äkilist käitumist põhjustab, vastas koorilaulja, et tal on nüüd aega suusatama minna. Ja lõppu lisas justkui oma sõnade kinnituseks, et tal on õigus talve jooksul paar korda ka suusatamas käia. See oli vist esimene ja viimane kord, kui nägin Vaiket sõnatuna seisemas...

Kuid mida kõike annab koorist vabal ajal korda saata, kui oled heade asjade nimel sunnitud koorist eemal viibima?

- Hullumiseni tissitada, mähkmeid vahetada, käruga ümber maja kütta ja teha absoluutselt kõiki imelikke häáli, mis last naerma ajavad;
- Küürida ja koristada (kust tuleb tolm ja kuhu kaob raha? Müstika);
- Oodata Mae tüdart Teelet pärast ratsutamistundi naabertalust ning selgitada talle, et meil ei hulgu lähikonnas sajapealisi marutaudis rebasekarju ja elektritraatide sirin lumesajus on normaalne;
- Mõnikord ka uhked roogi valmistada, süüa ja nõusid pesta;
- Kui veab, siis natuke lugeda ja kududa.

Aktiivse koorilauljana olin aegajalt veendunud, et koorist vabal ajal saaks mägesid liigutada ja suure osa maailmast ära parandada. Täna pean tunnistama, et koorilaulutu aeg on oluliselt tavalisem, kui see toona paistis. Aga et ennast lohutada, siis tuletan meelde ütlust, et alati on parem seal, kus meid ei ole, olgu selleks siis kallis kodu või peahoone laulutunnid.

Siiski loodan, et üsna pea saan kodus mehele öelda: „Ma arvan, et mul on õigus vähemalt kord nädalas kooris käia,“ teha lapsele põsemusi, siduda paelad juustesse, panna põsepuna palgele ja joosta, saba seljas, Tartusse naisteasju ajama.

Universitase Ragazzad + sai = bel canto!

Tartu Ülikooli Akadeemiline Naiskoor Itaalias 19. - 25. märts 2007

Võimlemiskava vihmavarjudega? Tundub, et siiski Naiskoor Arezzos...

Liina Ristoja, end II alt

Tartu Ülikooli Akadeemiline Naiskoor Itaalias 19. - 25. märts 2007

Hakates meenutama naiskoori selleaastast kauaoodatud reisi, kangastuvad esmalt kiirelt vahetuvad bussiaknaga raamistatud pildid oliiviistandustest ja lakamatult taevast alla pudenevad vihmapiisad. Vihma saime oma seikluste kestel kaela ikka mitme kevade jagu. Keegi kohalik mainis, et Toscanas on ikka nii, et kord aastast on üks selline sajunädal, mille puhul on ainult ligikaudu teada, millal see kätte jõuab. Nagu sakura Jaapanis, ainult vastupidi - keegi ei taha seda. Seega jäid enamik ammu enne Eesti suve hoolega välja otsitud õhukesed riided Itaalia ajaks kohvrissse kortsuma ning 5 euroseid vihmavarje müütavatel Rooma tänavamüüjatel õitses äri nagu majandusõpikus.

Koori kevadist väljasõitu võib aga vaid heaga meenutada, ehkki praeguseks on enamik mälestusi juba kronoloogilise praktiliselt kaotanud ning alles on veel vaid hunnik värvilisi kilde.

Kui nüüd aga mälu ratast väntama hakata, siis nagu meenuks, et...

Käisime külas Arezzo linnal Toscana maakonnas, kus meid tervitas ka linna- pea isiklikult. Meie Itaalia reis sai teoks suuresti tänu euroliidu keeleprojektile „Open to every citizen“, mille toimele saime meie selgeks ja mitmeid pidulikke kordi läbi laulda „Va Pensiero“ (ja veel paar lugu) ning itaallased Arezzo sõprussegakoorist said üritada laulda „Sireli, kas mul õnne“. Ühelt poolt saime taas kord oma keerulise keele üle uhkust tundes

eestlaslikult naeru punnitada ja kilgata, kui teiste eurooplaste keel selleks piisavalt ei paindunud, teisalt tuleb aga märkida, et omasime oma itaalia sõprade ees ka olulist edumaad – nimelt olime me harjutanud.

Kontserte andsime kahes Arezzo kirikus ning teenisime ära nii mõnegi kirikuhärra eufooria, kuna laulsime nagu ingliskoos ning publiku näoilmete põhjal nägime oma heledapoolse imagoga sedamoodi ka välja. Taset näitasime muidugi ka – funktsioneerisime Kriin Kochi juhendamisel koorina suurepäraselt ka ilma eeljõminata, mis itaalia kooridele paistis olevat sama loomulik kui hunniku saia sobivus suvaliseks toidukorraks päevas.

Toitumise ja kõhu kaudu käiva armas-

tuse seisukohast kõlab reis Itaaliasse nagu unelm, sest kes ei armastaks itaalia kööki: pizza, pasta, lasagne, vein kõige selle juurde jne. Kui lisada selle juurde veel itaaliapärase söömisviisi, mis võtab enda alla poole päevast ning möödub enamasti pere ja sõprade seltsis, siis tõesti ei oskaks elult enamast soovida (ning suur osa lõunapoolseid itaallasi ilmselt ei soovigi). Ka naiskoor sai võimaluse la dolce vitat proovida ning reisi täitsid suures osas ohjeldamatu saiapugimine ja mitmekäigulised lõunad, mis tagasi koju jõudes tekitas vastupandamatu isu mõnda aega ainult suppi süüa. Aga tõesti, ei ole isuäratavamad ja elurõõmsamad maad kui seda on Itaalia, jäätisest tuleb isegi hiljem veel juttu.

Hoolimata nappivast vabast ajast ja pidevast kooritööst saime siiski ka võimaluse vahepeal omapäi ringi vahtida. Esimesel Rooma õhtul koosnes see aeg peamiselt peavarju ja kuiva koha otsimisest, kuid see uskumatult soe ja meelilüendav tunne, mis kaasneb kuuma joogiga väikeses itaalia nurgakohvikus, kuivatas ka kõige märjemad sokid. Muu hulgas ka viljasalvena kasutusel olnud amfiteatrile, tuntud ka kui Colosseum, tegime bussiga samuti suure vihmaga tiiru peale. Tunne oli, nagu oleks sisenenud 3D postkaarti.

When in Rome võtsime loomulikult ette ka retke kristliku maailma keskpunkti - Vatikani. Meeldejäävaimaks hetkeks Vatikanis, püha Peetruse katedraalis, jäi kahtlemata võimalus Peetruse enda varvastest eluõnne välja masseerida. Paavsti ennast ei andnud silmata, kuid isegi kui see võimalus oleks avanenud, ei oleks me pruukinud seda märgata, kuna silmad kippusid pidevalt võimsate lagede ja kõrguvate ikoonide poole kiikama ja suu lahti vajuma - midagi nii suurejoonelist polnud ilmselt paljud meist näinud. Kuulsale Vatikani muuseumile läheneti meie mõistes üsna kommunistlikult - kannatlikult silmapiiri ulatuses järjekorras seistes -, kuid kuuldavasti olevat mõned naiskoori liikmed saanud korra ka Sixtuse kabelit tsekkida.

Minu Itaalia tipp hetkeks jäi aga frantsiskaani kiriku rajaja püha Franciscuse ja klarisside pühaku Chiara kodulinna ning UNESCO kaitseasula Assisi külastamine Perugia maakonnas. Ehe itaalia maa-

Just nii on võimalik sulatada kange Eesti naise süda.

sikajäätis keskaegsetel tänavatel keelt alla viimas, nunnad kesklinnas tuvide keskel lõunat pidamas, ootamatult heledalt paistma hakanud päike, uskumatud vaated, ammukadunud ajastu kohalolek ja veel sada väikest detaili tegid sellest päevast tõelise ime.

Muideks, Firenze maksin sama jäätise eest millegipärast 9 eurot ja isegi ei kahetsenud (no täiesti hõrk!), ehkki sain ilmselgelt tõmmata, nagu iga teine keskmisest vähem taibukas turist sealkandis. Ostlemishulluses ei õnnestunud linnast endast kuigivõrd terviklikku pilti kokku panna, küll aga tundus, et vähemalt kesklinn poodlemiseks mõeldud oligi. Firenze linnatransport aga pani igatahes imestama - pikad read motorinosid ehk motorollereid ja bussiliiklus 3 meetri laiusel tänavatel. Mitte, et motorinodega ei oleks viimaste päevadega jõudnud juba ära harjuda - on see ju Itaalias peamisi vahendeid pasta A juurest pasta B-ni jõudmiseks.

Ahjaa, käisime veel ka Juustulinna, viimaste andmete järgi linnakeses nimega Monte Pulchiano, kust sai endale ebaseaduslikuks kojusmugeldamiseks tuha ja oliivõliga määritud ülimateitsvat lambajuustu pecorinot kaasa osta. Samas kaunis linnakeses tegi ka mingi lind mulle kõrgelt Toscana taevaalaotusest linnu asja pähe, pööramata tähelepanu asjaolule, et ma polnud mitte kohalik, vaid kauge külaline. Enamik inim-itaallasi aga tundus seda vägagi tähelepanuväärseks, iseäranis Ro-

meo-maa mehed, kes ei pidanud paljusk mõne põhjamaa näitsiku ärasebimiseks ka peaaegu-rõdusteeni (3 enam-vähem Gianmarco Maria-nimelist itaallast akna taga, 2 korda, neist ühel korral lille ja šokolaadiga) korraldada. La vita e bella (:

Nii palju väikeseid juhtumisi tuleb meelde, mis panevad omakorda tahtma ka ise teiste reisielamustest lugeda. Olin alati tahtnud Itaalias ära käia ega pidanud üldsegi pettuma ja arvan, et ma pole ainus. Ehkki kord väikese koguse Itaaliat kätte saanuna tahan ma seda nüüd veel hoopiski rohkem. Hoolimata pidevast rändamisest erinevate linnade vahel jäi palju veel ka nägemata, teiste hulgas ka Pisa, kuhu esialgne plaan meid küll viinud oleks, kuid mis ajahädas oleks seevastu jätnud meid ilma Firenzest. Kogu ettevõtmine oli aga super, saime palju lõbutse-da, harukordseid kohti külastada (eriti kirikuid, mida on Itaalias kaunis rohkelt) ning seda kõike kordi rohkem kui see kirjutükk edasi suudaks anda. Ja et tarbimisühiskondlikke rõõme mitte alakajastada, siis ka üle piiri saime seekord tuua rohkem, kui ialgi kuskilt on tuua saadud - eluaegse varu Toscana juuksenõelu.

PS. Armas Adriano, kui sa kunagi neid Toscana memuaare lugema peaks, siis tea, et sa ei unune mul ialgi! Sõida turvaliselt!

Ciao!

TÜANi nootide odüsseia A.D 2007

Auditoorium 232 enne remonti.

Pille Säälük, I alt

I osa

„Ja nii nad hakkavadki ülikooli juubeliks valmistuma!“ nentis 2006. aasta detsembris see laulja, kellele suure ülikooli tegutsemismotiivid selgemad kui mõnele teisele, kui tuli teade meie kulunud, kuid armsa prooviauditooriumi 232 remontiminekust. Kuna mina seda aimata ei võinud, ei osanud ma küsida ka, et „missuguse ülikooli?“, päälekau-

ba ei teinud ma seda opodeldokiga põlve määrades ja uut koeravarastamisplaani peas mõlgutades, sest põlv veel kärab ja koerteärile eelistaksin midagi vähem lärmakat. Minu mõtted jooksid kokku selle juures, et „232, 232, üks ja kaks, kõhn ja paks, kõik noote galeriist ära vedama, enne kui remont veebruarimärtsis alata jõuab. Aktsioon sai välja kuulutatud, auväärased said kohale kutsutud ja ühel külmal veebruariorihtul kougiti kõik naiskoori noodikapid peahoones lahti, revideeriti

olemasolevat varandust ning viidi läbi forsseeritud atesteerimine kogu olemasleval paber- ja muule materjalile. Kastid, kastid, Bachi missa, Tormis eraldi kappi - kas neid 1960. aasta laulupeokogumikke juba sai kõrvale pandud – jah, paneme need kõrvale – kas meil neid puupulki on vaja? – kas need mingi Tormise pärandus ei ole? - Ei tea, vist ikka mitte – no hoiame igaks juhuks alles – džiiisus, kui palju tolmu! Paberit! Vanu kavu! Plaadimängija! Naiskoori kassetid! Suusad! (Airi omad vist) Siidikostüüm... umbes seitsme kilo jagu plakateid naiskoorist punaseis seelikuis... Kohutavalt raske raudne kink tipi meestelt (või ekekatelt, kes seda teab...). Me olime lõpuks ikka väga väsinud. Aga galerii oli tühi. Vanapaberi konteiner peahoone taga seevastu igasugu kraami täis. Seda aga kuni järgmise päeva õhtuni, kui me Sveaga selle tühjaks tõstsime, sest kõike, mida öeldakse, ei tasu uskuda ja asjad (loe: vanad laulupidude noodikogumikud), mida sa pidasid auväärsemate innustuse toel parajaks ümbersünnile sõidutada, omavad üleöö teise väärtuse. Moraalinupuke, mis selle tegevuse tagajärjel jälle tõendust leidis, seisnes tõdemuses, et vigadest õppimine on valusam (antud juhul oli lihtsalt külm, ca -18 kraadi), aga tulemuslikumJ.

Auditooriumi 232 remont algas miljalgi aprillis, saime seal koristamata ruumis veel tubli paar kuud hääleseadet ja proovi teha.

II osa

Teine osa ei alanud mitte Praha – Ceské Budějovice rongis, vaid soojal uvepäeval, 3. augustil 2007. aastal. Reedel. Bussis, mis suundus Paidest Tartusse ja ülemleitnant Lukáši asemel helistas mulle hoopis resoluutne peahoone haldurineiu ning teatas:

* Järgmisel nädalal läheb peahoone koridor koos seal asuvate kappi-

dega remonti... (Neis kappides asuvad meie noodid).

* -

* - Ja te peate nad sealt välja tõstma.“

* Aga

* Jah, remondileping sõlmitakse praktiliselt kohe.

* Mida – nii ruttu? Suvi ju! Mul tüdrukuid raske kokku saada, see väljatõstmine on suur töö!!!

* Noh, leiame teile paar tassijat appi ja mõned kastid ka. Noodid lähuvad remondi ajaks peahoone keldrisse.

* ...

Järgmise nädala esmaspäeval (seega paari päeva pärast) saime kinnitust, et remont algab sama nädala keskel. Samas lubati kastid nootide pakkimiseks paar päeva enne kolimist kohale toimetada. Vahva sõdur oleks selle peale vabatahtliku Mareki kampa kutsunud, kõrtsi läinud ning jätnud sündmuste eest hoolitsema taevaisa ja keisrihärä, kuid mina selle variandiga riskida ei julgenud ning ette ja taha saltode tulemusena oli kolmapäeva õhtuks peahoone juurde noote kolima kogunenud tervelt... kaks inimest. Katre ja mina. Aga ei jälgegi lubatud kastidest. Haldurineiu vastas järelepärimise peale, et kastid saavad homme, neljapäeva hommikul, siis kui kolimine ka ära toimetatud peab saama. Noh, ametniku sõna on teatavasti veel vääramatum kui välipreestri õnnistus ja seega kulus jälle omajagu aega ning telefonijuttu, et hommikuks uus naiskond kokku saada. Aga kohal me olime, mitmekesi lausa, ja laest langeva krohvi (remont algas plaanipäraselt) ning mitme kolija raske pea kiuste (suvi, hea seltskond, ega sellepärast alkohol joomata ei saa jääda, käigu remont või esimene maailmasõda) said noodid kastidesse (mida kogunes umbes sada, ma pakun) ja kaks alaealist kolijameest aitasid naiskoori varanduselaekad meil

alla keldrisse tarida. Kolme tunniga saime hakkama ja meist jäid peahoonesse maha kaks ähmis kammerkoorlast, kes Krimmi tuuritama ei olnud sõitnud ja keda nüüd selle eest nuhelti oma koori noodikapi-tühjenduse kohustusega.

III osa.

Sügis jõudis kätte ja remont sai valmis ning me valmistusime noote tagasi kappidesse panema. Võtmete kättesaamiseks (ka kappide lukud said välja vahetatud) helistasin jällegi haldurineiuale, kuid ma oleksin pidanud juba aimama, et see asi nii kergelt ei lähe.

* Me annaks teile nootide jaoks kasutada kaks kappi.

* aga meil oli neid enne ju kuus??? Kuhu me siis ülejäänud noodid paneme???

* Me ei saa teile nii palju kappe anda, ülikoolil on niigi vähe ruumi oma asjade paigutamiseks, jõuluehted nt saaks ilusti sinna ära mahutada.

* (... Hingasin välja ja -) kas me saaks äkki kokku ja vaataks need kapid üle? Me ei suudaks ikka kuidagi oma noote kahte kappi ära mahutada, te nägite ju ise, kui palju meil noote on.

* No olgu-olgu, vaatame siis seda asja.

Läks nagu läks. Noodid said oma remonditud koju tagasi, võtmed küll kohati ei keera ja korterid läksid kah kammerkooriga segastel asjaoludel vahetusse, kuid ega kammerkoori vanades kappides sisekliima halvem ole. Noodid ju pealegi kõha ja nohu külge ei korja nagu lauljad seda teha tavatsevad. Jumalaema ja rektori armuga loodame, et nüüd on rahulik loominguine meeleolu naiskoori noodikappides kuni selle päevani, kui ülikooli kollektiivid renoveeritud üliõpilasmaja üle viiakse kõige saba ja sarvedega. Eks siis näe jälle, kas proviant ja rügement saavad ühes jaamas kokku või saab hoopis nalja.

Laulu surm

Leena Rappu, II sopran

Ülle Lehtmäe, II sopran

*Tiina Sarjas, II sopran
väljateenitud puhkusel*

Surm on elu loomulik osa, mille eest ei saa keegi põgeneda. Surra võib keegi või surra võib miski. Seekord kirjutame laulu surmast. Laulu surm meie pilgu läbi on siis:

- Kui lauldakse nii koledasti, et laul sureb lihtsalt ära.

- Kui sopran laulab sellise häälega, et dirigent ütleb: “Nii need mammutid välja suridki...”

- Kui enne tähtsat esinemist “Püssirohukeldris” karaoket laulda, pähkleid krõbistada, ohtralt jäätist limpsida ja rohkelt õlut peale juua ning üks, mis kindel - laul on surnud.

- Kui viis minutit enne esinemist konjakit juua. Lisaks sellele, et surmataks laul, surmataks ka esimese rea kuulajad.

- Kui peaproovi ajal minna -30 kraadisesse pakasesse värsket õhku hingama ning pärast proovi koju minnes sõbrannaga lobiseda sellest, kui väsinud Sa oled.

- Kui pärast 10 tunnist plaadilindistamist öeldakse, et teeme veel viimase katse ja siis sõidab auto müüril mööda või haugub koer...

- Kui laulja, kes enda arvates laulab nagu ööbik pingutades viimse hingetõmbeni ning vaikib endale ebakindlates kohtades, saab dirigendilt noomituse “Sa laulsid valesti”.

- Kui solistil päev enne esinemist kareda talveilmaga kodus küte välja lülitatakse.

- Kui esinemise ajal selgub, et noodid on koju jäänud või veel hullem, kui kaugnägelikul lauljal on prillid maha ununenud.

TÜ 375 sünnipäev

Natüürmort Vanemuise kontserdisaali ja kurgurohuga. Kunst on Kammerkoorist oma esimesed ohvrid leidnud.

Kristi Kuningas, I alt.

Proloog. Pühapäev, 23. september. Proov Pärnus.

Otsustan varem Pärnumaale kohale minna, kuid pühapäeva hommikul saabub millalgi enne kaheksat Katrelt sõnum: „Mu veekeedukann läks katki. Kas saad ise termosega teed kaasa võtta?“ Hüvasti, hommikune uni! Tere, Carmina Burana!

Teisipäev, 25. september. Kontsert Tartus.

Proov Vanemuises kl 15. Kontserdimaja on rahvast tulvil, siblijaid-sagijaid on iga nurga peal: pillimehed, lauljad, muud tähtsad tegelased. Kontsert pole võrreldes proovidega paha. Kuigi ideaalist jääb pisut puudu, jäävad saalis istunud sõbrad-tuttavad-kolleegid rahule.

Kolmapäev, 26. september. Kontsert Tallinnas.

Kell on 5.30, üles-üles! Korralik koorilaulja peseb ja triigib oma valget pluusi kontsertide vahel – ja mõnikord olen isegi mina korralik. Pärast tõist koosolekut Tallinnas liigun TÜ Tallinna esindusse. Üsna pea hakkavad usinad matkasellid küsima infot, kuidas esinduse juurde sõita, kuhu auto parkida jms. Paanika kogub hoogu ning tipneb ruumisegadusega – kuidas kammerkooril õnnestus Estonias oma ette ruum saada, jääbki mõistatuseks. Suure vaevaga saab kogu kamp siiski ühte ruumi kokku hääli lahti laulma.

Kontsert. Rektor peab kõnet. Meeleolu on ülev ja pidulik. Prožektorid kuumavad, õhku napib. Dirigent tõstab käed, ja läheb lahti. Kui sopran etendab lastekoori, on aega publikut kaeda. Mõned daamid kuulajaskonna hulgast upitavad end

peaaegu üle rõdu serva, et näha, kuhu lastekoor peidetud on. Finaal on võimas, aplaus tormiline.

Neljapäev, 27. september. Kontsert Pärnus.

Kauplen hommikul välja juubelinänni dirigentidele ja teistele vaevanägijatele. Lisaks pakitakse mulle kaasa ülikooli juubelimärgid ja -šokolaadid kõikide koorilauljate tarbeks. Veel viimased korraldused õhtuse tantsumuusikaga seoses... Start Vanemuise alumisest parklast kl 14.30. Sõprade abiga saan kogu oma trānahunnikuga bussi. Bussist väljasäämine osutub keerulisemaks... Minu kuldne kustumine tuleb poole kontserdi peal. Püsti õnneks ikka püsin, aga häält, millega laulda, ei ole.

Rektori vastuvõtt on omapärane. Allkorrusel tegutseb omatahtsi üks teine selts-

kond, seetõttu pole sõnavõttudest suurt midagi kuulda. Kõnede, tänusõnade ja kiidukirjade jagamise ajal tühjendavad koorilauljad lauad söögikraamist. Aktivistid otsustavad, et tantsida peab saama. Nii hoogsat tantsupidu Pärnu kontserdimaja 3. korruse fuajees vaevalt enam tuleb. Äge! Kell kolm koju jõudes tundub voodi iseäranis armas.

Kolmapäev, 3. oktoober, neljapäev 4. oktoober. Ööd Vanemuises.

Ootamatult saan ülesande koorilauljate vägesid juhtida. Teen tutvust lavastaja Indrek Sammuli ja kunstnik Kristiina Mündiga. Toredad inimesed. Ei lähe närvi, kui selgub, et meeskoor plaanib mõlemas osas frakke kanda. Varjavad meelepaha, kui kuulevad alles proovi käigus, et reedese läbimängu ajal on meeskoor aktusel laulmas. Indreku lahke nägu ja pidev vabandamine öisel ajal tülitamise eest annab endalegi jaksu vastu pidada.

Proovid mööduvad ootamise tähe all. Kolmapäeva õhtune proov kestab kella üheni. Kuna olen umbusklik, täpsustan lavastajaga järgmise proovi detaile ning võtan Tonio Tamralt lubaduse, et järgmisel päeval saavad koorid alustada laulmist kl 18.00 ja ei pea enam niisama passima. Koju jõudes tuleb kogutud info kiirkirjas kooriliikmetele laiali saata. Kell 2.30 kobin magama. Ka neljapäevane proov algab passimisega, sest Popsid peavad veel pisut harjutama. Lahke Mees mäletab oma öist lubadust ja tundub, et tal on pisut piinlik. Eks mul ole raske oma pahameelt varjata ka. Aga Popside harjutamine kestab sellest hoolimata tunnikese. Neljapäeva hilisõhtul tuleb meeskoori reedese aktusel esinemise pärast teha veel üks terviklik läbimäng. Emotsioonid hakkavad kerima: Indrek Sammuli peidab vahelduseks oma naeratuse taskusse ja teeb Popside peale kurja häält, Viljandi kultuurikolledži bänd imiteerib pillideta pillimängu. Kui me Vanemuise kontserdimajast lõpuks väljume, on tuleshow Toomel lõppenud. Linn on täis ülevas meeleolus tudengeid ja vilistlasi, teklid peas, silm säramas. Lähen, mitte just eriti reipal sammul, koju.

Reede, 5. oktoober. Kuningas Gustavi gala

See päev on siis käes. Tartusse tuleb kuninganna Silvia ning liikumistrajektoore tuleb hoolikalt valida. I osa proovis on vähe rahvast. Teadagi – meeskoor ju osaleda ei saa, nad on aktusel. Ärevad sõnumid hakkavad saabuma kl 12.20. Siis, kui on selge, et aktus ei alga õigel ajal. Esialgu püsib lootus, et kõneletakse selle võrra kiiremini ning mehed ikka jõuavad õigeks ajaks. Meeskoori president ja koorivanem saadavad mulle aula rõdult kordamööda sõnumeid. Lavastaja Indrek veel naeratab. Kell 13.45 on selge, et mehed proovi ei jõua. Võtan julguse kokku ja lähen lavastajat hoiatama. Selle uudise peale Indrek Sammuli enam ei naerata. Miskipärast on mul piinlik, kuigi mina pole asju niimoodi korraldanud.

Kell 14.00 algab II osa läbimäng ilma meeskoorita. Meelde jäävaim hetk on kahtlemata see, kui Indrek Sammuli esitab lühidalt ning emotsionaalselt G. Ernesaksa loo „Kalamees naerab“. Tasapisi

Tamra võtab lavalt tulijaid vastu teatega, et I osa on 12 minutit üle aja läinud. See-ga jääb kooril rietumiseks 7 min, siis peavad kõik laval tagasi olema. Osa rajvast tormab kiirsammul üles riideid vahetama. Osa saabub rietusruumi ja küsib: „Kas ta mõtles tõsiselt, et 7 minutiga peab riided ära vahetama?“ On ka neid, kes pole midagi salvestanud.

Kokkulepitud kellaajal on laval kümnekond inimest, kuid meie õnneks on publik otsustanud kohvikus aega veeta 30 minutit, nii nagu kavalehel lubatud – seega jõuavad kõik lauljad enne eesriide kerkimist oma kohale. Indrek Sammuli naeratab taas. Saalis kustub valgus, Celia alustab regilaulu, me tõuseme. Eten-dus, mida teeme, on tegelikult lahe. Me ei peagi ainult laulma, oleme killukene lavastusest. Millal tõusta, laskuda, tantsida, millal tantsijatel eest ära kobida – kogu see meelepidamine on kunsttükki omaette, kuid tundub, et tuleme toime.

Aplaus. Kummardused. Ovatsioonid.

Eesriie langeb. Emotsioon on võimas! Kallistused ja õlalepatsutused ei taha lõppeda. Kultuuriminister isiklikult võtab hetke, et rietusruumist läbi astuda ning Triini kontserdi eest tänada. Oleme uhked selle üle, mida korda saatsime! Korjan kokku enda asjad ning ka teiste mahakustatud vidinad (üks hall kampsun ootab siiani minu juures omanikkul!). Erma helistab ja ütleb, et talle meeldis.

Epiloog. 6. november. Rektori vastuvõtt ajaloo muuseumis.

Kuu aega pärast kulminatsiooniüritust korraldab rektor kultuurikollektiividele piduliku vastuvõtu. Kõik osalejad saavad tänukirja: Aret lubab oma aukirja raamida ja panna seinale koos tänukirjaga, mille president talle metsaistutamise eest andis. Süüa on palju, veini veelgi rohkem ning tantsuks mängivad Untsakad. Hea, et see juubel viimaks läbi sai.

Mitte mingi suvaline laulusuu Kristi: „Kuna CB tuuri ajal oli palju nurinat ülikooli korraldamatuse teemadel, siis üritasin Pärnus asja pisut siluda - veensin ülikooli inimesi, et on rida tüüpe, keda tuleks „nännitada“.“

Eks initsiatiiv ole karistatav ja seetõttu teatas gala produtsent mulle gala proovi ajal, et jätab nüüd sealse korraldamise minu hoolde. Kokkuvõttes võib öelda, et hoidsin peaprodutsendi palvel silma peal, et korralduslikud asjad korraldatud saaksid.“

hakkavad kohale jõudma mehed. Kontserdimajja sisenemiseks peab alates lõunast läbima turva- ja nimede kontrolli. Pääseme viperusteta sisse. Naiskooriga auliikmel Mairo Maadikul, kes teeb Eesti Raadiote heli, nii lihtsalt ei lähe. Tema nime nimekirjadest ei leita.

Kontsert. Koor läheb lavale ja ootab koos publikuga, millal saabub kuninganna. Meie ülesanne on õigel ajal „Gaudeamusega“ sisse astuda ja I osa lõpus „Carmina Burana“ finaali laulda. Tonio

Appi, ma ei oska ju laulda?!

Noorlaulja rakse elu

Vanasti aeti abielunaistel pead kiilaks - iidne orjastamise märk. Tänapäeval piirdutakse naiskooris vaid mõne üksiku salgu - laulusulega.

Reet Kivisild, 1 alt
Noorlaulja

Kuldse oktoobrikuu lõpus täitsid Otepää Gümnaasiumi rohekat aulat tavatud helid – aset leidis laululaager. Hingasin kergendusega, kui lugesin noorte lauljate seas läbiviidud küsitluse tulemustest, et esmane mulje naiskoorist oli üsnagi hirmutav. Peaaegu kõiki, k.a mind ennastki, valdas tunne, et olen valesse kohta sat-

tunud, sest ma ei oska ju laulda! Hea oli lugeda, et ma polnud ainuke.

Sarnases kahtlases tundmuses möödusid esimesed nädalad uues kooris. Koori tuldi sügavaima veendumusega muusikat teha ja mitte lihtsalt muusikat, vaid professionaalset muusikat, aga kõik läks kuidagi teisiti. Nüüdseks oleme kooris musitseerinud juba umbes kolm kuud. Esialgsed hirmud ja häbitunded on kadunud ning

kooslaulmine pakub üha enam naudingut. Tundub, et vahel tuleb isegi hääli õigest positsioonist, mis on ehtne tõendus sellest, et oleme arenemisvõimelised!

Oktoobrikuu lõpus toimunud sügise- ne laululaager Otepääl oli noorte lauljate jaoks tähtis sündmus, kuna traditsioonilise rebaste ristimise tseremooniaga valiti igale noorele lauljale teda kõikides järgnevates tegemistes toetav lauluema. Selle traditsiooni tähistamisega võeti meid, noorlauljaid, ametlikult rebastena koori vastu lootuses, et ehk on kevadel pärjaks päris-laulja tiitel. Nii me seal siis põlvitasime oma kaunistatud rebasesabaga, andes aina kummardudes rebase-vannet ning lubades oma tõsiste plaanide kinnituseks lõigata eneselt juuksesalk.

Mis peamine, noorlauljatele meeldib väga naiskoori dirigent Triin, kes alati silma sarama lööb ja hääleseades häält õigest positsiooni suudab juhtida nii, et kõik vokaalid ja konsonandid helisema hakkaksid. Laagris mainiti veel sedagi, et sügisest kuni tänaseni on tehtud läbi märgatav arenguhüpe, sest igaüks on oma häält paremini kasutama õppinud. Kiideti ka koori presidenti Pilet, kes oma tööga suurepäraselt hakkama saab, ning naiskoori üldiseid traditsioone, mis kooskäimise meeolukamaks muudavad. Kokkuvõttes oleme tänulikud, et meie tulekut vanad olijad nii soojalt ja mõistvalt vastu on võtnud!

Testi, kas midagi on kahe kõrva vahele pidama ka jäänud?

1. Kus peab olema vokaal?

- Ees
- Taga
- Keskel

2. Mis on enne kontserte koorilaulja toidulaua keelatud?

- Üldse ei tohi süüa
- Puder, supp, võileib
- Šokolaad, pähklid jm magus

3. Mis on luukamber?

- Dirigent ja lauljad esitavad noorlauljale küsimusi, mille eesmärgiks on selgitada välja laulja olemus ja sisemine ilu
- Ettelaulmine Enele
- Naiskoori arhiiv

4. Mida tähendab, et laulja on reservis?

- Sisuliselt akadeemiline puhkus
- Laulja ei käi proovides, kuid osaleb kontsertidel
- Laulja käib proovides, kuid kontserdile saab siis, kui mõni põhilauljatest (nt. haiguse tõttu) ei esine

5. Mis on laulusuled?

- Laulja sassis soeng
- Noorlauljalt lõigatud väike juuksesalk, mis pannakse pudelisse ning maetakse kindlas kohas maha
- Süljepritsmed, mis laulmisel tabavad eesseisja kukalt

6. Mitu koorilauljat on Tartu Ülikooli Akadeemilises Naiskooris?

- 48
- 39
- 56

7. Millist nime kannab Tartu Ülikooli Akadeemilise Naiskoori viimane plaat?

- Tähemõrsja
- Lõug pikalt ees
- Eesti mustrid

8. Mida tähendab Carmina Burana?

- Beuerni laulud
- Karminpunane armulauavein
- Mingi biffi nimi, kellega Carl Orff ülikooliajal käis

Ajatelg

jaanuar	12. 01 Ester Mägi kontsert Estonias
veebruar	2.02 – 4.02 suusalaager
	10.02 – 11.02 laululaager Tartu
märts	01.03 laulupeo üldproov
	06.03 naiskoori sünnipäeva tähistamine ja proov koos vilistlastega
	09.03 Rudolf Jõksi mälestuskontsert TÜ aulas, kaastegev ETV noortekoor, Teele ja Erik Jõks
	19.03 – 25.03 Itaalia kontsertreis (Open to every citizen)
aprill	28.04 Abo akadeemia meeskoori Brahe Djaknar võõrustamine Tartus
mai	02.05 – 06.05 Projekt: Open to every citizen kontsert Viinies, kohal Naiskoori esindus
	18.05 Kevadkontsert koos EKE Meeskooriga
	29.05 Aruandevalimiskoosolek
juuni	1.06 – 03.06 Piraadilaager TAM-iga
	26 - 27 juuni Külaskäik Triini maakottu Pöksile!
juuli	29.06 – 01.07 Koolinoorte Laulupidu
august	
september	23.09 Carmina Burana proov Pärnu kontsertmajas
	25.09 CB kontsert Tartus
	26.09 CB kontsert Tallinnas
oktoober	27.09 CB kontsert Pärnus
	7-8.09 laululaager Tartus
november	27.-28.10 sügisene laululaager ja noorte vastuvõtt Otepää gümnaasiumis
	5 okt Gustavi Gala Vanemuise kontserdimajas
detsember	
	15.12 adventikontsert Põltsamaa kirikus
	21.12 jõulukontsert Tartu Akadeemilise Meeskooriga TU aulas

Šokolaadimuffinid Enele

Ene on naiskoori klassika, meie tugi ja abimees noodipidamatuse hetkil. Temale mõeldes võiks kindla peale minna ja küpsetada midagi klassikaliselt maitsvat! 100 g võid või margariini, 2 muna, 2½ dl suhkrut, 1 tl vanillsuhkrut, 1 g soola, 4 spl kakaod, 2 dl jahu, ½tl küpsetuspulbrit. Sulata rasvaine ja lase jahtuda. Vahusta muna suhkruga. Sega vanillsuhkur, sool, kakao, jahu ja küpsetuspulber ja lisa vahustatud munavalgele. Lisa jahtunud rasvaine. Pane muffinivormid plaadile ja täida tainaga 2/3 vormist. Küpseta ahju alumises osas 225°C juures u 10 minutit. Valmis küpsetistel lase jahtuda vormis.

Internetist otsis Helene

Viviane Retseptinurk

Mul on mitu lemmikut aga nüüd jõuluajal kõlbab ehk see lihtne hakkliha vorm! Niisiis: pool kilo hakkliha, kolmandik või isegi veel rohkem leotatud saia, purgišampimjone ehk siis värskeid aga neid peab enne praadima, 200 gr. riivjuustu, natuke sinki hakitult, paar küünt küüslauku, soola (ole ettevaatlik, sest osa komponente on juba soolased), pipart. 2-3 muna. Nüüd ajan selle kõik segamini ja panen vormiga ahju, küpsetean nii umbes tunni- see on rohkem tunde järgi- igaüks saab ise aru, millal valmis on. Tavaliselt panen vormi põhja küpsetuspaberi, on hea lihtne kätte saada ja pole pärast panniga jändamist. Head isu siis!

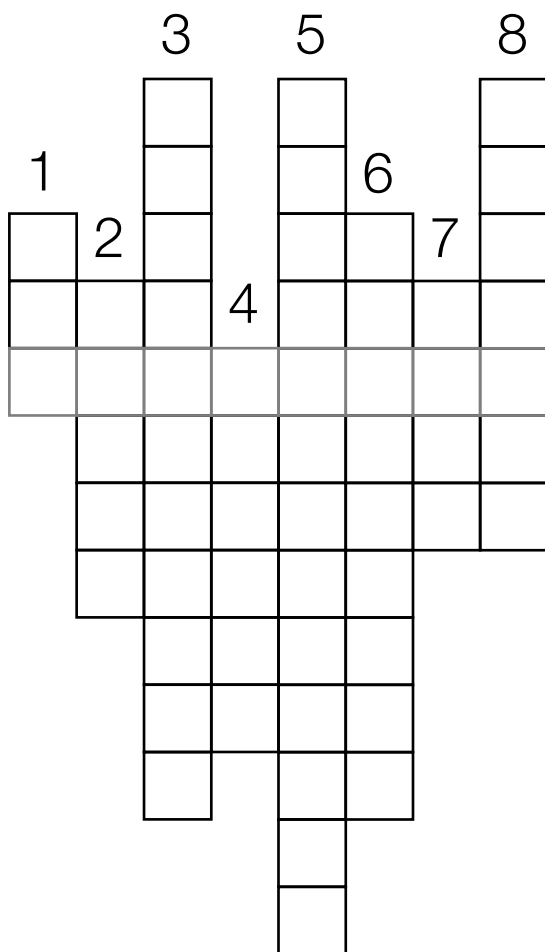
Viviane Kallaste, hääleseadja

Virsikukook Triinile

Polnud raske välja nuputada, millisest toidust võiks meile rääkida dirigent Triin... Me ju kõik teame, et hääle peab kõlama nagu virsik! Mis meil vaja on? 600 g nisujahu, 200 g suhkrut, 300 g margariini, 0,5 tl küpsetuspulbrit, veidi sidrunihapet

Täidis: 500g kohupiima, 200 g hapukoort, 200 g suhkrut, 4 muna, 200 g tükeldatud virsikuid, kaneeli. Sega kuivained omavahel, haki hulka poolpehme margariini. Pool taigast aseta määratud küpsetusvormi, peale kohupiimamassi ja virsiku d. Võid virsikule kaneeli riputada. Kata kook ülejäanud taigaga. Küpseta eelsoojendatud ahjus 180 kraadi juures 30 minutit, kuni kook on kuldpruun.

Internetist otsis Laura M

1. Eelmise aasta TÜANI ja TAMi jõulupeo teema
2. Vahendid, millega aidatakse õhk kopsudest välja pressida
3. Ülikooli praegune juubeliaasta araabia numbrites
4. Linn, kus 15.12 toimus Tartu Ülikooli Akadeemilise Naiskoori kontsert
5. Hääle tekitamiseks vajalik substants
6. Riik, kust on pärit meie koori välisüliõpilasest laulja Ilke
7. „El Hambo” autori päritoluriik
8. See võib olla lühike ja pikk, tühi või täis, punktiga või punktita

Lahenduseks on sõna, millega võib tähistada igasugust Naiskooris valitsevat ajutegevuse (nt. mõtlemise) häiret ning üldist valitsevat ärevat/depressiivset/tülpinud konditsiooni. Eriti eksponeeritud ollakse sellisele seisundile Leedus.

Olgu eestlased tervikuna laulurahvas või mitte - tänu Triinile oleme meie vähe-malt sinna poole teel!

Dirigent Triin Koch
Koormeister Ene Ahven
Hääleseadja Viviane Kallaste
President Pille Säälük
Koorivanem Ingrid Maasi
I soprani häälerühmavanem Triin Sakermäe
II soprani häälerühmavanem Liina Viks
I aldi häälerühmavanem Aet Ristmägi
II aldi häälerühmavanem Laura Mähar

Arhivaar Eve Rannamäe
Kodu(lehe)haldjas Katre Luhamaa
Laekur Leena Rappu
Noodikogu hoidja Eva-Liisa Mälksoo
Projektkirjutaja Aili Sarapik
Sekretär Janika Aav
Riietur Anneli Soomre
Tehniline Helene Urva